

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΜΑΙ Ο ΠΙΟ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ "ΑΣΤΕΡΑΣ",!

(Η συγκινητική αυτοβιογραφία της "Ανας Στέν, μιάς από τις περιφημότερες «μοιραίες» γυναίκες του Χόλλυγουντ)

ΙΝΕ πολύ δύσκολο να γράφω κανείς την αυτοβιογραφία του. Πιστέψτε με! Γράφει ένα σωρό πράγματα κι όμως δεν μένει ικανοποιημένος. Από πού ν' άρχισω κανείς και πού να τελειώση; Η ζωή μου ήταν μιά διαρκής περιπέτεια και δεν τ' οκτώω ότι αγωνίστηκα πάρα πολύ για να φτάσω εκεί που είμαι σήμερα και να ζω μιά άνετη ζωή. Είμαι ο πιο βασανισμένος «άστερας».

Γεννήθηκα στις 20 Φεβρουαρίου του 1905 στο Κίεβο. Ήταν μιά πένθιμη μέρα, όπως μου έλεγαν αργότερα, που έκανε πού θλιβερή την πόλι αυτή με τις αμέτρητες εκ-

κκλησίες της.

Ή δυνατή βροχή χτυπούσε στα τζαμιά και δεν άφηνε τις φωνές μου ν' ακουστούν. Θά νόμιζε κανείς ότι ούτε κι' αυτή η μητέρα μου δεν κατάλαβε πως με γέννησε. Δεν είχε καιρό! Δεν της είχαν δώσει περισσότερο καιρό από δυό ώρες για να με φέρη στον κόσμο. Ήταν υπέρτερια, κι' ο αφέντης της, ένας σκληρός και δύστροπος ευγενής Ρώσος, που έκλεβε τ' όμοι των μουζίκων του, μόλις την είδε κατακίτηρη κι' ανήμπορη να σταθή στα πόδια της, της είπε με ασηρότητα:

—Μαρούσα, πήγαινε να φέρης στον κόσμο αυτό το άθλιο πλάσμα, πού δεν σ' αφήνει να δουλέψης. Άν είνε αγόρι, θά περιμένω να μεγαλώση για να γδάρω το τομάρι του με το κνούτο! Μά αν είνε κορίτσι, ξ, καλύτερα να μ' η γεννηθή ζωντανό.

Κι' η Μαρούσα εκείνη την πένθιμη μέρα, πού είχαν ανοίξει οι καταρράγες του ούρανού, μ' έφερε στον κόσμο. Ή αλήθεια τώρα είνε ότι ήμουν ένα πολύ ήσυχο κοριό και δεν έννοχλοσα κανένα. Ούτε κι' αυτόν ακόμη τον πατέρα μου, πού δούλευε ως γκαρσόνι σ' ένα λαϊκό κέντρο, κι' έρχόταν κατάκοπος να κοιμηθή τ' αημερώματα.

Τί τρομερά χρόνια ήταν εκείνα! Ποτέ μου δεν είχα δ' ην πατέρα μου να γελάη.

Τά μάτια πάλι της μητέρας μου ήσαν πάντα δακρυσιμένα. Είχαμε συνηθίσει να μένουμε νηστικοί τρείς μέρες την έβδομάδα, γιατί δεν μ' ας έφταναν όσα βγάζαν οι γονείς μου.

Αυτή η ζωή κράτησε χρόνια και χρόνια. Τέλος ο πατέρας μου τ' έβριζε έξω κι' άρχισε να πίνη. Κάθε βράδυ έρχόταν τύφλα στο μεθύσι. Είχε γίνει άλλος άνθρωπος! Άναστατώνε τον κόσμο με τις φωνές του κι' έδερνε πάντα τη μητέρα μου. Μά ένα βράδυ δεν εσαγύρισε στο σπίτι. Τό πρωί, κάτι φίλοι του μ' ας τ' έφεραν νεκρό. Είχε πέσει πάνω στο πυκνό χιόνι τού δρόμου, όπως ήταν μεθυμένος, κι' είχε παγώσει από τ' ούτο.

Έκεινη την εποχή, έξασπε ο πόλεμος. Όλος ο κόσμος πήγε στο μέτωπο. Για κακή μου τύχη, ο αφέντης της μητέρας μου ήταν στρατιωτικός. Έκλεισε λοιπόν μιά μέρα τ' ο σπίτι του, έδιωξε όλες τις υπέρτερτες για να μ' ην τον κλέψουν κι' έφυγε κι' αυτός για τ' μέτωπο. Έτσι η μητέρα μου έμεινε χωρίς δουλειά. Τότε θέλησα να κάνω κι' έγω κάτι. Άρχισα να πουλάω μ' ηλα, γυρίζοντας εμπόλιτο στους δρόμους τού Κίεβου. Όλη τ' η μέρα περπατούσα φορτωμένη ένα καλάθι, πού μ' έκανε να σκώω από τ' βάρος του. Ήταν τόσο ψηλό, όσο τ' άνάστημά μου. Σ' ημερα βέβαια έχω ύψος 5 πόδια και 5 1/2 ίντσες, μά εκείνη την εποχή ήμουν μιά τ' οση δά μικρούλα με κατάξανθα μαλλιά σαν χρυσάφι. Ή όμορφη μου τραπούσε τούς διαβάτες και σταματούσαν για ν' αγοράσουν τ' α μ' ηλα μου. Έτσι άρχισα να ζωμει π' ο καλά και να τρώμει και τις έρτά μέρες τ' έβδομάδος. Ήμουν, πιστέψτε με, υπερβολικά χαρούμενη γι' αυτό. Κοτιάσα, μά κατάβηκα να βοηθάω τ' ο σπίτι μου!...

Μιά μέρα με φώναζε για ν' αγοράση μ' ηλα μιά έξαιρητική όμορφη κυρία. Την συνάδωε ένας ήλικιωμένος κύριος. Όταν με είδαν από κοντά, η όμορφη άγνωστη με ρώτησε:

—Πώς σ' λένε;

—Ανιούσα Πετρόνια Στένοκι! Της άπάντησα.

—Κύτταξε τί όμορφο και τί καθαρό πρόσωπο πού έχει! Έκανε η κυρία. Θά γινόταν μ' ας πρώτης τάξεως θεατρίνα! Ο ήλικιωμένος κύριος, χωρίς να καταδεχτή να με κυττάη, γέλασε ειρωνικά και της είπε:

—Σέ κάθε αλήτσια, πού βλ' έπει, άγαπητή μου ελιη έχεις μανία να νομίζης ότι άνακάλυψες ένα καινούργιο ταλέντο.

Και εσαγέλασε. Έμένα βούρκωσαν τ' α μάτια μου.

Ήμουν μιά αλήτσια, επειδή γύρισα στους δρόμους τού Κίεβου και πουλούσα μ' ηλα; Ναι, ήμουν μιά αλήτσια...

Όστόσο παρηγορήθηκα από τ' α λόγια της όμορφης κυρίας. Μά συγχρόνως έννοια για πρώτη φορά ότι θά μπορούσα να κάνω και κάτι καλύτερο, από τ' ο να πουλάω μ' ηλα. Π' ούς όμως θά μπορούσε να με βοηθήση; Στ' ο Κίεβο δεν γνώριζα κανένα. Μιά μέρα, ενώ περνούσα από ένα κεντρικό δρόμο, αντίκρισα τ' α γραφεία μιάς κινηματογραφικής εταιρείας. Χωρίς κι' έγω να ξέρω τί κάνω, μπήκα θαρραλέα μέσα και ζήτησα να δώ τ' ον διευθυντή. Σέ λίγο παρουσιάσ' οταν ένας παράδεινος άνθρωπος, ο όποιος με ρώτησε τί τ' ον θέλω.

—Έχω μεγάλη επιθυμία να παίξω στον κινηματογράφο! τού είπα.

Φαίνεται ότι ήταν τόσο καιμική η εμφάνισή μου, ώστε εκείνος άρχισε να γελάη από την καρδιά του.

Την ίδια στιγμή τ' ον πλησίασε ένας άλλος κύριος, πού είχε παρακολουθήσει από μακριά την σκηνή.

—Άρησέ τ' ον μένα, τού είπα. Θά σοϋ την κάνω ξεφτερί!...

Έχει όμορφο πρόσωπο και κατάλληλο για τ' ον κινηματογράφο.

Ο κύριος αυτός, ήταν ο Ίνκιστράφ.

Ό μεγάλος ήθοποιός!

Έπί έξι μήνες λοιπόν παρακολούθησα τ' α μαθήματα τού μεγάλου φίλου μου.

Έπειτα τ' ον άφησα μιά μέρα για να πάω στη Μόσχα. Ήθελα να παίξω στο θέατρο.

Κατάρθισα τότε να προσληθώ στο «Προλέκουλτ» και ν' άρχισω να παίξω μικρούς κι' άσημαντους ρόλους.

Γρήγορα όμως κατάλαβα ότι δεν θά μπορούσα να κάνω «καριέρα» στο θέατρο. Ό' άργοσα να γίνω μεγάλη ήθοποιός. Έτσι προτίμησα να εσαγυρίσω στην όδ' ηλη.

Από τ' ο 1927 άρχισα να «γυρίζω» σαν μιά πραγματική ήθοποιός τού κινηματογράφου. Έτσι ύποδ' ηθηκα να άξισπ' ορηστο ρόλο στην «Κοπέλλα από χαρτόνι», στο «Κίτρινο διασπ' ητήριο», στο «Γυιό» και στον «Άσπιο άέτο».

Τό 1928 πήγα στη Γερμανία. Ήμουν π' οια πολύ γνωστή κι' είχα «γυρίσει» τ' ο «Σάλτο Μορτάλε», τούς «Θορούδους» και τούς «Άδελφούς Καραμαζώφ».

Αυτό τ' ο φιλμ μ' έκανε διάσημη. Άρχισα να λαμβάνω ένα σωρό γράμματα από τούς θαυμαστές μου κι' άναγκάστηκα να πάω δυό γραμματείς για τ' ην άλληλογραφία μου!

Τ' α πρώτες μέρες αυτής της πολυτελούς ζωής μου, έννοια μ' ας εγαρωιστή ευχαριστή κι' έκανα σαν τρελή τ' ο π' οχά μου! Εόθευα ένα σωρό λεφτά για να ίκανοποιά τ' ον παράδεινες επιθυμίες μου και τ' ο βράδυ διασκεδάσα τρελλά.

Έκεινη άκριβώς την εποχή ήρθε στο Βερολίνο ο Σαμουήλ Γκόλντουνι. Τού έκανε έντύπωσι τ' ο παιξιμό μου και με πήρε μαζί του στο Χόλλυγουντ.

Μά δεν παρουσιάσθηκα άμέσως στο «στούντιο» της «Μέτρος». Έπρεπε να μάθω πρώτα καλά τ' Άγγλικά. Κλειστήκα λοιπόν σ' ο μιά βίλλα της Σάντα Μόνικα και δεν βγήκα από εκεί μέσα, παρά μόνο σαν έμιασθ να μιλάω σαν Άμερικανίδα. Τότε με παρέλασαν οι διαφημιστά της «Μέτρος», μ' ού σκάβωσαν έν' ο σωρό δραματικές περιπέτειες και μ' έκαναν μιά από τις π' ο επικίνδυνες «μοιραίες» γυναίκες τού Χόλλυγουντ! Έγω όμως είμαι η π' ο ήσυχη «βεντέτα» της όδ' ηλη, γιατί έχω πονέσει πάρα πολύ στη ζωή μου και δεν εχηνώ ποτέ τ' ον καιρό πού πουλούσα μ' ηλα στους δρόμους.

Είμαι μιά «βεντέτα» με τόσο περιπετειώδη ιστορία, ώστε για να σ' ας τ' η διηγηθώ, θά έπρεπε να γράψω ένα όλόκληρο βιβλίο!

ANNA STEN

"Η Άνας Στέν